

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. B.**, nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,
hlášen na adrese: ,
zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem,
sídlem Ověnecká 33, Praha 7,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017 OAM-803/ZA-ZA12-K09-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna v částce 8 228,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. OAM-803/ZA-ZA12-K09-2017, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném vzhledem k okolnostem případu, čímž byl porušen též § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce dále namítá porušení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil rozhodné skutečnosti, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo během řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl potřebné důkazy, a konečně porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl, jakými úvahami byl veden při rozhodování.
3. Žalobce namítá, že závěry žalovaného jsou postaveny na nesprávně zjištěném skutkovém stavu a rozhodnutí je nesrozumitelné. Žalovaný sice shrnuje pobytovou historii žalobce, následně ji však při hodnocení žádosti zcela opomíjí a zaměňuje zemi původu žalobce s místem jeho posledního bydliště, namísto hodnocení jeho obav z návratu do Moldávie se zaměřuje na znevěrohodnění žalobce. Konkrétně nesprávně označuje obavy žalobce z vyděračů moldavsko-ruské skupiny, jež jej unesla, jako pouhé potíže či incident a situaci žalobce zlehčuje. K tomu dále žalovaný uvádí, že se žalobce může v případě těchto problémů obracet na státní orgány Moldávie.
4. Žalobce zdůrazňuje, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodů obav o svůj život. Vydíraly jej soukromé osoby, kterým měl zaplatit „výpalné“, peníze, které jim měl údajně dlužit bývalý obchodní partner žalobce z Ruské federace. Podle žalobce je možné uvedené protiprávní jednání považovat za pronásledování, pokud lze prokázat, že mu v zemi původu nemůže být poskytnuta náležitá ochrana. V této souvislosti žalobce poukazuje na nedostatky moldavského justičního systému, které však žalovaný přehlédl a naopak konstatoval, že z dostupných podkladů jednoznačně vyplývá, že moldavským občanům jsou poskytovány náležité prostředky ochrany. Záměrně se opomenul vypořádat s judikaturou, ze které vyplývá opak.
5. V souvislosti s uvedeným problémem se žalobce obrátil na policii, avšak zjistil, že ta je patrně napojena na vyděrače. Z důvodů obav proto odcestoval do ČR.
6. Podle žalobce je při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu potřeba důkladně vážit, zda jsou příslušné orgány schopny a ochotny poskytnout účinnou ochranu, pokud tomu tak není, nelze po dotyčném požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Žalovaný nesprávně dovodil, že obavy z vyděračů nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že stěžovatel nevyhledal všechny vnitrostátní prostředky ochrany. Žalovaný dále odkazuje na vyjádření úřadu generálního prokurátora, podle kterého má údajně docházet k poklesu nekalých praktik policie, konkrétně fyzického zneužívání a mučení. Žalobce však namítá, že uvedené vyjádření úřadu generálního prokurátora není součástí spisu, není uvedeno v podkladech pro rozhodnutí a nelze z něj proto vycházet. V této části je proto rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné. Navíc, i kdyby tento dokument součástí spisu byl, jednoznačně prokazuje, že k podobným praktikám policie v Moldávii dochází.
7. Hlavní námitku směřuje žalobce proti tomu, že rozhodnutí žalovaného nedostalo požadavkům judikatury. Konkrétně upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs

62/2016 – 87 ze dne 31. 5. 2017, kde jsou tyto požadavky blíže specifikovány. Žalovaný se měl podle žalobce mnohem více zabývat otázkou fungování státních orgánů v Moldávii.

8. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pokud jde o posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se podle něj s touto otázkou vypořádal zcela nedostatečně, je přitom zjevné, že zájem na ochraně veřejného pořádku není v jeho případě natolik silný, aby odůvodňoval tak zásadní zásah do jeho soukromého života, jako je odloučení od jeho přítelkyně. Žalovaný se zaměřil prakticky výhradně na skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce. Došlo proto podle něj k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
9. Závěrem žalobce namítá, že žalovaný pouze obecně připustil, že je v jeho případě možné vnitřní přesídlení, aniž by tuto otázku blíže zkoumal.
10. Žalovaný s žalobou vyjádřil nesouhlas. Rozhodnutí považuje oproti žalobci za zákonné, správné a přezkoumatelné. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákony a dalšími právními předpisy. Pro rozhodnutí si žalovaný opatřil dostatečné podklady, zjistil veškeré potřebné skutečnosti, avšak důvod pro udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce neshledal, a to ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Z výpovědi žalobce ani z jiných skutečností neplyne, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit nebezpečí, v zemi neprobíhá ozbrojený konflikt. Se svými obavami z vyděračů se může žalobce podle žalovaného obracet na státní orgány Moldávie. Nedošlo ani k porušení čl. 8 Evropské úmluvy. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Ze spisového materiálu soud zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly obavy žalobce související s možným protiprávním jednáním soukromých osob ve vlasti. Žalobce konkrétně uvedl, že po něm tyto osoby požadovaly částku 100 000 euro z důvodu, že v Rusku zaměstnával Moldavany, kterým však patrně společnost nezaplatila a dluh tak chtěli vymoci po žalobci. V minulosti byl žalobce politicky aktivní, účastnil se projektu „Tým mladých“, v této souvislosti žádné potíže neuvedl. Ohledně problémů s vyděrači se na policii ani jiné orgány neobrátil, neboť v ně nemá důvěru. Bratr žalobce pracuje u policie a žalobce se proto pouze touto cestou pokusil skrze něj zjistit, kdo jej vydírá, avšak neúspěšně. V ČR má přítelkyni a známé.
13. Dne 6. 12. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se v zákonné lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas byl tedy presumován.
16. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
17. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“.
18. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro

zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.

19. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu“.*
20. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.*
21. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.*
22. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.*
23. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.*
24. K obecným námitkám žalobce soud uvádí, že pochybení na straně žalovaného v jeho postupu neshledal. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „*[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Soud dále uvádí, že řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
25. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „*[j]e třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát),*

zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“

26. Převážná část námitek žalobce směřuje proti závěrům žalovaného ohledně toho, že měl dle žalovaného možnost obracet se ohledně problémů s vyděrači jakožto soukromými osobami na tamní státní orgány. Žalobce se domnívá, že žalovaný jeho situaci zkreslil a zlehčil, zároveň měl neodpovídajícím způsobem šetřit reálnou možnost žalobce se na státní orgány obracet, neboť z dostupných informací v žádném případě neplyne, že by justiční systém ve vlasti žalobce fungoval bez problémů.
27. Žalovaný zkoumal možnosti udělení mezinárodní ochrany z jednotlivých důvodů. Z žádných skutečností uvedených žalobcem podle žalovaného nevyplynulo, že by žalobce ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mu mohlo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrze potíže s osobami, které po žalobci požadovaly úhradu dluhu, nelze považovat za pronásledování, žalobce se ohledně řešení situace neobrátil na státní orgány či policii, ačkoli tak učinit mohl.
28. Žalovaný se zabýval bezpečnostní a politickou situací v zemi. Za účelem tohoto posouzení si opatřil podklady, které uvedl na straně 2 a 3 rozhodnutí. Jedná se o zdroje převážně z roku 2017 a částečně 2016, tedy v době rozhodování (prosinec 2017) byly aktuální. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008](#) – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
29. Dále žalovaný zkoumal možnost žalovaného obrátit se se svými potížemi na státní orgány v jeho vlasti. K tomu lze uvést, že za jistých okolností mohou být původci pronásledování soukromé osoby. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „[p]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení

ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“

30. Pokud jde o možnost dosažení účelné ochrany ze strany státních orgánů v Moldavsku, zabýval se žalovaný nejprve obecnými poměry v zemi a fungováním tamního systému, a to na straně 4 rozhodnutí. Uvedl, že „[d]le Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi z 31. 7. 2017 moldavská ústava definuje zemi jako pluralitní demokracii se zákonodárnou a výkonnou mocí a nezávislým soudnictvím i jasným rozdělením pravomocí a civilní úřady udržují kontrolu nad bezpečnostními složkami, v zemi existují orgány policie. Mimo kontrolu ústřední vlády je pak pouze malá část země u hranic s Ukrajinou – tzv. Podněstří, které vytvořilo paralelní administrativní strukturu, nicméně žalobce žil ve městě T., které je v oblasti plně kontrolované moldavskou vládou a měl tedy možnost se na příslušné státní orgány, především tedy policii, obrátit. Dle Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2016 publikované MZV USA 3. 3. 2017 moldavské zákony zakazují mučení a jiné kruté zacházení. Zákon zakazuje fyzické týrání a mučení ze strany policie, podle trestního zákoníku lze za mučení udělit trest odnětí svobody až na 15 let. Úmyslný čin veřejného činitele, který vede k fyzické nebo psychické újmě, se trestá odnětím svobody na dva až šest let nebo pokutou a zákazem výkonu veřejné funkce. Zákon zakazuje soudům udělování podmíněných trestů osobě odsouzené za mučení. Správní orgán nepopírá, že dle uvedené informace se objevily i sporadické zprávy o fyzickém zneužívání a mučení ze strany policie, nicméně úřad generálního prokurátora informoval o poklesu těchto praktik díky politice nulové tolerance a společenským kampaním propagovaným v institucích činných v trestním řízení a ve věznicích. Z dostupných materiálů pak dle názoru správního orgánu jednoznačně vyplývá, že moldavský právní systém poskytuje všem občanům dostatek prostředků na jejich obranu, pokud se cítí být ohroženi na svých právech.“
31. Soud neshledává ani náznak zlehčování situace žalobce ze strany žalovaného a neobstojí ani tvrzení o záměně země pobytu (Rusko a Moldávie), neboť žalovaný se v rozhodnutí zabýval situací v zemi původu žalobce zcela dostatečně.
32. K tomu lze ještě dodat, že namítané vyjádření úřadu generálního prokurátora je obsaženo v Informaci OAMP ze dne 31. 7. 2017, která byla podkladem pro rozhodnutí a je součástí spisu, soud proto námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v této části důvodnou neshledal. Na základě tohoto dokumentu a ostatních podkladů žalovaný nepopřel, že jisté dílčí problémy ve vlasti žalobce existují, avšak poměry v zemi jsou obecně takové, že státní orgány jsou schopné žalobci ochranu poskytnout.
33. Pro správnost závěru ohledně možnosti domoci se ochrany u státních orgánů v Moldávii svědčí též závěry uvedené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, například v usnesení č. j. 7 Azs 340/2019 – 33 ze dne 27. 1. 2020 uvedl: „[n]ejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně vymahatelnosti práva v Moldávii je problematická. Na druhou stranu je třeba uvést, že ustálená judikatura zdejšího soudu k § 14a zákona o azylu (viz například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1840/2009 Sb. NSS) vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejzávažnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ stěžovatelem tvrzených obav. Podle tvrzení stěžovatele se v případě vyhrožování ze strany bývalého zaměstnavatele jednalo o ojedinělý skutek a došlo k němu někdy v polovině roku 2017, přičemž zemi původu opustil až v prosinci 2017 a po celou tuto dobu se zdržoval na stejné adrese. Z uvedených skutečností lze dovodit, že ani on sám své potíže nevnímal jako vážné a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví. Navíc stěžovatel vyhrožování ze strany bývalého zaměstnavatele sice ohlásil na policii, ale nevyčkal výsledku vyšetřování a odjel ze země. Neprokázal tedy, že mu příslušné státní orgány v zemi původu odmítly poskytnout ochranu. V této souvislosti pak lze poukázat i na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, v jehož právní větě je

uvedeno, že: „Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení v jednání dotyčného spatřoval rovněž účelovost jeho jednání, neboť o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně po svém příjezdu do ČR, ale až za situace, kdy byl policií zajištěn za účelem správního vyhoštění.

34. Příklad žalobce se od uvedeného sice odlišuje v tom, že žalobce poukazoval na to, že jej měly osoby sledovat vícekrát a že se s ohledem na celou situaci raději ubytoval v hotelu, přesto lze nepochybně i na jeho případ vztáhnout výše uvedený závěr NSS o výjimečnosti udělení azylu či doplňkové ochrany.
35. Situace žalobce nedosahuje výjimečné intenzity již proto, že tvrzení žalobce jsou nejednotná a o pravdivosti jím uvedených skutečností tak lze pochybovat. Žalovaný poukázal na celou řadu rozporů v jeho tvrzeních. Žalobce především požádal o mezinárodní ochranu nikoli po svém příjezdu do ČR, ale až zhruba tři roky poté, co měl problémy ve vlasti zaznamenat. Při výsledku dne 3. 9. 2017 ve správním řízení o správním vyhoštění uvedl, že mu není známa žádná překážka jeho vycestování z ČR. Přicestoval jako turista, špatně si však spočítal dobu platnosti dokladu. Uvedl, že v Moldavsku se má kam vrátit, má tam též majetek. Při tomto výsledku žalobce zmínil, že vlast opustil z důvodu obav o život, neboť tam měl problém se skupinou lidí z politických důvodů. Do pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany sice uvedl, že byl dříve politicky aktivní, avšak v této souvislosti nezmínil vůbec nic, co by naznačovalo, že měl ve vlasti v této souvislosti jakékoli potíže. Problémy se soukromými osobami odůvodnil v azylovém řízení nově tím, že se jednalo o osoby, které po něm chtěly úhradu dluhu v souvislosti s předchozí obchodní aktivitou žalobce v Ruské federaci. Soud je proto názoru, že tvrzení žalobce v protokolu o udělení mezinárodní ochrany lze s ohledem na uvedené považovat za účelové a s ohledem na jeho předchozí výpověď přinejmenším nedůvěryhodné. Namítá-li tedy nyní žalobce, že žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch a poukázal na jeho nedůvěryhodnost, nezbyvá než naopak závěru žalovaného přisvědčit.
36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: *„[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
37. Pokud jde o soukromé a rodinné vazby, žalobce má v ČR partnerku, a jak vyplynulo z protokolu o výsledku ze dne 3. 9. 2017, v Moldávii má žalobce rodinu. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Tak tomu v případě žalobce v žádném případě není. Žalobce neprokázal, že by nemohl v Moldávii své vazby realizovat, a naopak při zmíněném výsledku uvedl, že mu není známa žádná překážka jeho vycestování a má se kam vrátit. K tvrzenému vztahu s partnerkou lze poznamenat, že žalobce má možnost obdobně jako ona splnit podmínky příslušných právních předpisů, vyřídit si pobytové oprávnění a legalizovat

tak svůj pobyt v ČR, kde pak mohou společně pobývat. Má však rovněž možnost se i s partnerkou odstěhovat tam, kde budou oba mít řádně povolen pobyt.

38. Námitku ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení soud důvodnou taktéž neshledal. Žalobce v žádosti uvedl, že pochází z T. Tuto skutečnost žalovaný reflektoval v části rozhodnutí, kde se zabýval bezpečnostní situací v Moldávii, přičemž zjistil, že jediná oblast země, která je mimo kontrolu ústřední vlády, je oblast Podněstří na hranicích s Ukrajinou. Oblast, ze které pochází žalobce a ve které pobýval a má rodinu, je bezpečná a naopak spadá pod kontrolu moldavské ústřední vlády, není zde proto ani důvod, aby žalobce institut vnitřního přesídlení využíval.
39. Pro úplnost soud uvádí, že udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje zákonné důvody. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí, uložení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu proto žalovaný vyloučil, stejně jako uložení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť v Moldavsku neprobíhá ozbrojený konflikt. Udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany, rodinným příslušníkům. Vycestováním žalobce nedojde ani k porušení mezinárodních závazků ČR, proto žalovaný dodal, že žalobci nelze udělit ani doplňkovou ochranu dle 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
40. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
41. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
43. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce